

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 15 juli 2010 in zaak nr. 09/32436 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 september 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000, het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

2.2. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat voor de beoordeling van de vraag of sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) moet worden uitgegaan van de situatie in geheel Zuid- en Centraal-Somalië. Daartoe betoogt hij dat niet is uitgesloten dat een beroep op voormelde bepaling plaatsvindt tegen de achtergrond van een stad of provincie en dat in dit geval de beoordeling had moeten plaatsvinden in de context van zijn woonplaats.

2.2.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraken van 3 april 2008 in zaak nr. 200701108/1, 13 juli 2009 in zaak nr. 200707865/1/V2, 25 januari 2010 in zaak nr. 200909886/1/V2 en 26 januari 2010 in zaak nr. 200905017/1/V2; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat bij de toetsing aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, indien zich niet in alle delen van het desbetreffende land van herkomst een situatie als in die bepaling beschreven voordoet, moet worden gezien uit welk duidelijk te onderscheiden deelgebied de vreemdeling afkomstig is en of zich in dat deelgebied een dermate hoge mate van willekeurig geweld voordoet in het kader van het aan de gang zijnde gewapende conflict dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat gebied aldaar, louter door zijn aanwezigheid, een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde

ernstige schade.

Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 11 november 2010, nr. 201005898/1/V2, www.raadvanstate.nl) vloeit voorts voort dat het deelgebied waaruit de desbetreffende vreemdeling afkomstig is, het gebied is waar de desbetreffende vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek zijn normale woon- en verblijfplaats had.

2.2.2. De vreemdeling heeft tijdens het eerste gehoor verklaard in gelegen in de provincie Shabelle Hoose, geboren te zijn en daar tot aan zijn vertrek te hebben gewoond. Ook in het nader gehoor heeft de vreemdeling verklaard dat zijn verblijfplaats in Somalië was. Deze verklaringen heeft de staatssecretaris niet uitdrukkelijk bestreden, zodat thans van de juistheid ervan moet worden uitgegaan. Gezien deze verklaringen, had de vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië zijn normale woon- en verblijfplaats in de provincie Shabelle Hoose.

Gelet hierop, alsmede in het licht van de hiervoor onder 2.2.1. weergegeven jurisprudentie, dient het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn in dit geval beoordeeld te worden in de context van de provincie Shabelle Hoose. De rechtbank heeft haar overwegingen inzake deze bepaling derhalve ten onrechte niet toegespitst op Shabelle Hoose. Dit laat evenwel onverlet dat uit hetgeen door de vreemdeling is aangevoerd niet is af te leiden dat de algemene veiligheidssituatie in Shabelle Hoose ten tijde van belang wezenlijk afweek van de situatie in de periode die in de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2010 in zaak nr. 201001112/1/V2 (www.raadvanstate.nl) aan de orde was, waarin de Afdeling heeft overwogen dat de staatssecretaris in het daarin aan de orde zijnde besluit deugdelijk heeft gemotiveerd dat zich in de provincie Shabelle Hoose niet een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn voordeed. Gelet hierop, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat ten tijde van het besluit geen sprake was van een situatie, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

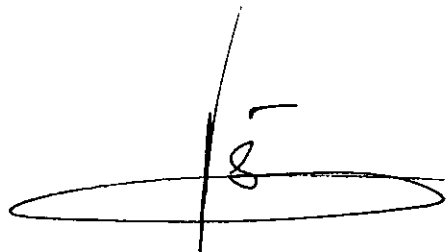
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 februari 2011

418-638.

Verzonden: 7 februari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

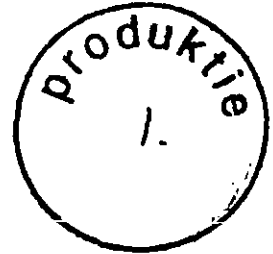
A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 09/32436

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0909.01.1273,
eiser,
gemachtigde mr. J.A.A. Vos, advocaat te 's-Hertogenbosch;

en

de minister van Justitie, als rechtsopvolger van de staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.P. Gaal-de Groot,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 1 september 2009 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning
asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 8 september 2009 heeft verweerder de
aanvraag afgewezen.

Bij brief van 8 september 2009 is daartegen beroep ingesteld. Bij brief van 6 oktober 2009 is
het beroep voorzien van gronden. Op 8 oktober 2009 en 21 mei 2010 zijn nadere stukken
ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 1 juni 2010 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door de
gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Blijkens de gronden van beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b of d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) te verlenen, in stand kan blijven.

2.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit geoordeeld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, omdat eiser toerekenbaar geen of onvoldoende reisdocumenten heeft overgelegd. Voorts heeft verweerder een aantal elementen uit het asielaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de positieve overtuigingskracht mist die in dat geval geëist mag worden om de juistheid ervan aan te kunnen nemen. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig. Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn) en op het afgeschafte categoriale beschermingsbeleid niet kan slagen.

Eiser heeft de juistheid van dat oordeel betwist.

2.3 De rechtbank zal toetsen of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht.

2.4 Verweerder heeft in redelijkheid kunnen vaststellen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. De door eiser gestelde afhankelijkheid van zijn reisagent kan, gelet op bestendige jurisprudentie, niet afdoen aan zijn eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing, waar mogelijk, van zijn reisroute. Verweerder heeft daarbij in redelijkheid in aanmerking kunnen nemen dat eiser zich op het moment dat hij het paspoort aan de reisagent teruggaf reeds in Nederland bevond. Voorts heeft verweerder in redelijkheid van belang kunnen achten dat eiser het door hem gebruikte buskaartje heeft weggegooid. Verweerder heeft reeds daarom het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen.

2.5 Indien zich één van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoet, mogen in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Verweerder heeft in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten dat, terwijl eiser werd beschuldigd van diefstal, het zijn broer was die daaromtrent zou zijn gehoord, aan wie het vonnis zou zijn uitgereikt en die heeft vonnis zou hebben ondertekend. Daarbij heeft verweerder van belang kunnen achten dat – hetgeen van de zijde van eiser niet is bestreden – in de islamitische rechtspraak sprake is van nauw omschreven procedures en de verklaringen van verdachten en getuigen het belangrijkste element in de bewijsvoering vormen. Verder heeft verweerder in redelijkheid van belang kunnen achten dat eiser het betreffende vonnis niet heeft overgelegd.

Dat eiser in paniek zou zijn geraakt toen hij het vonnis las en daarom verder geen kennis van het vonnis wilde nemen, is onvoldoende reden om anders te oordelen, nu het betreffende vonnis de directe aanleiding voor eisers vertrek uit het land van herkomst zou zijn geweest en daarmee de kern van zijn relaas betreft. Reeds gelet daarop heeft verweerder in redelijkheid geen geloof hoeven hechten aan het vonnis, de feiten die aan het vonnis ten grondslag hebben gelegen en de dreigende bestraffing. Verweerder heeft zich daarom in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het relaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.7 Er is daarom geen grond voor het oordeel dat eiser aanspraak heeft op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, voor zover die aanspraak zou moeten worden gebaseerd op zijn asielaanvraag en de individuele risico's die daaruit zouden voortvloeien.

2.8 Eiser beroept zich voorts op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, en wijst in dat verband op de volgende stukken en uitspraken:

- een onderzoeksrapportage van Oxford House van maart 2005, 'Internally displaces minorities in Somalia: 'Caught between 'a rock & a hard place''';
- een rapport van UK Home Office van 4 april 2007, 'Operational Guidance Note Somalia';
- een rapport van ACCORD van 26 augustus 2008, 'Situation der Reer Hamar';
- het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van maart 2009;
- een brief van de staatssecretaris van Justitie aan de Tweede Kamer van 3 april 2009;
- een brief van Amnesty International van 23 april 2009;
- een brief van Vluchtelingenwerk Nederland (VWN) van 9 mei 2009;
- een brief van de UNHCR van 13 oktober 2009;
- een rapport van UK Home Office van 13 november 2009, 'Country of Origin Information Report Somalia';
- een brief van VWN aan de minister van Justitie, van 27 januari 2010;
- een rapport van de UNHCR van 5 mei 2010, 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Somalië';
- een brief van Amnesty International van 17 mei 2010;
- een deel van een clanoverzicht van de UNHCR;
- de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling), van 20 juli 2007 (200608939/1);
- de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: HvJEG) van 17 februari 2009 (Elgafaji vs. Nederland; JV 2009/111);
- de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 4 september 2009 (Awb 09/29048 en Awb 09/29046);
- de uitspraak van de Afdeling van 26 januari 2010, nr. 200901427/1;
- de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 12 februari 2010 (Awb 10/1921 en Awb 10/1919);
- de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem van 23 april 2010 (Awb 10/5495).

2.9 De Afdeling heeft in de uitspraak van 25 mei 2009 (JV 2009/291) geoordeeld dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beoogt te bieden. De rechtbank ziet geen aanleiding van dat oordeel af te wijken.

2.10 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat voor de beoordeling van de vraag of sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet (langer) moet worden uitgegaan van de situatie in maar van de situatie in heel Zuid- en Centraal Somalië. In dit verband wijst de rechtbank op eerdergenoemde uitspraak van het HvJEG van 17 februari 2009, waarin wordt overwogen dat het gaat om "(...) een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied (...)".

2.11 Niet in geschil is voorts dat in Zuid- en Centraal Somalië sprake is van een binnenlands gewapend conflict, en dat eiser uit dat gebied afkomstig is. Uit de overgelegde informatie kan, naar het oordeel van de rechtbank, niet worden afgeleid dat de intensiteit van het willekeurige geweld in heel Zuid- en Centraal Somalië van een zodanige omvang is, dat een burger die terugkeert naar dat gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon. Daarbij betreft de rechtbank dat uit die informatie voorts blijkt dat, voor zover op sommige plaatsen in het gebied een dergelijke intensiteit van geweld wel wordt bereikt, grote groepen mensen in staat zijn zich daaraan te onttrekken.

2.12 Eiser kan zich daarom niet met vrucht beroepen op de bescherming die artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, zoals geïmplementeerd in artikel 29, eerste lid aanhef en onder b van de Vw 2000 jo artikel 3.105d, aanhef en onder b van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), beoogt te bieden.

2.13 Evenmin kan eiser zich met vrucht beroepen op de bescherming die artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 beoogt te bieden aan kwetsbare minderheidsgroepen, nu eiser onvoldoende heeft onderbouwd dat de Sheikhal, waartoe hij behoort, aangemerkt zou moeten worden als een kwetsbare minderheidsgroep.

2.14 Eiser heeft tenslotte betoogd dat verweerder ten onrechte het categoriale beschermingsbeleid voor Zuid-en Centraal Somalië heeft afgeschaft.

2.15 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling, voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van de minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar. Ingevolge artikel 3.106 van het Vb 2000 is een van de indicatoren die in ieder geval zullen worden betrokken in de beoordeling of sprake is van een situatie, als bedoeld in voormeld artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, het beleid in andere landen van de Europese Unie. Uit vaste jurisprudentie, waaronder de uitspraak van de Afdeling van 6 april 2005 (JV 2005/210) volgt dat niet is voorgeschreven welk relatief gewicht aan de in artikel 3.106 van het Vb 2000 neergelegde indicatoren moet worden toegekend. Gelet daarop en gelet op de ruime beoordelingsmarge die de minister bij de aanwending - in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal - van zijn uitsluitend door het nationale recht beheerste bevoegdheid tot het voeren van een beleid van categoriale bescherming toekomt, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister niet in redelijkheid aan de afstemming van zijn beleid op het beleid in de omringende EU-landen doorslaggevende betekenis heeft kunnen toekennen. Hierbij wordt betrokken dat uit de brief van verweerder aan de Tweede Kamer van 3 april 2009 blijkt dat in de ons omringende landen enkel België een vorm van groepsgewijze bescherming biedt aan asielzoekers uit Zuid- en Centraal Somalië.

Dat verweerder bij de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid tevens heeft gesteld dat hiertoe is besloten vanwege geconstateerde fraude en misbruik is niet relevant.

2.16 Er is dan ook geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 te verlenen niet in stand kan blijven.

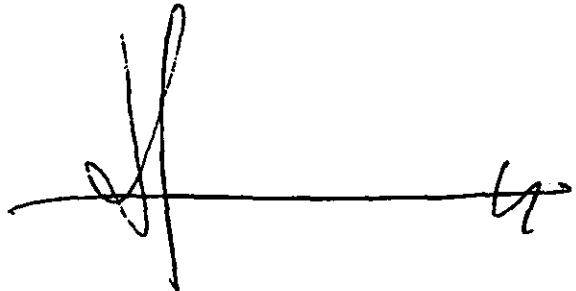
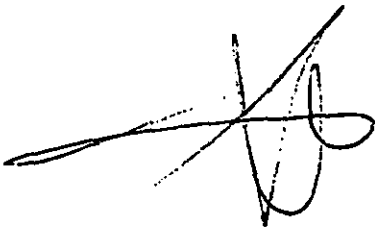
2.17 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.18 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.C. Hangx, als rechter, en door deze en mr. A. Korporaal-Wisman als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 15 JUL 2010

Afschrift verzonden op: 15 JUL 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing

BRUINSMA ADVOCATEN

PER AANGETEKENDE POST

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Mr T. Bruinsma
Mr S.R. Nohar

Mr R. Kakes
mw. Mr E. Ebes
Mr B. de Haan
Mr R. Roelofsen
mw. Mr C.C. Roza

Lemmer, 3 augustus 2010

Inzake :
Dossiernr : 10.784/H
Uw ref. : 09/32436

/ STAAT

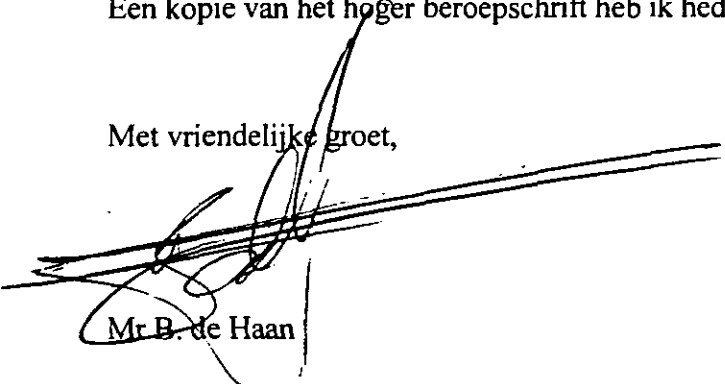
RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 AUG 2010	
ZAAKNR	201007571
AAN:	P.W. de Haan
BEHANDELD: DD:	PAR:

Edelachtbare griffier,

Bijgaand gelieve u in bovenvermelde zaak aan te treffen het hoger beroepschrift d.d. 3 augustus 2010. Teneinde er zeker van te zijn dat het hoger beroepschrift u tijdig bereikt, zend ik u deze per aangetekende post toe.

Een kopie van het hoger beroepschrift heb ik heden eveneens verzonden aan verweerder.

Met vriendelijke groet,

Mr B. de Haan

Correspondentieadres: Postbus 50 8530 AB Lemmer

Bezoekadres: Nieuwburen 32 Lemmer Tel.: 0514 - 563770 Fax: 0514 - 566264 info@bruinsmaadvocaten.nl www.bruinsmaadvocaten.nl

Betalingen kunnen uitsluitend plaatsvinden op bankrekening 33.70.10.501, t.n.v. Mr T. Bruinsma Stichting Dergengelden.

Iedere aansprakelijkheid wordt door ons beperkt tot het bedrag dat in het betreffende geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt gedekt.

HOGER BEROEP

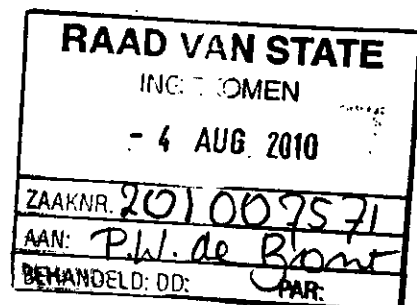
Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Betreft mijn cliënt:

geboren op
van Somalische nationaliteit
Dossiernr: 0909-01-1273

V-nr:

Procedurenr: 09/32436

Geeft eerbiedig te kennen:

thans verblijvende in het AZC Drachten, te dezer
zake domicilie kiezende te Lemmer, aan de Nieuwburen no. 32, ten kantore van de
advocaat Mr B. de Haan die in deze door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is tot
het instellen van het hoger beroep en als zodanig voor appellant zal optreden en dit
hoger beroep zal ondertekenen.

1.

Appellant heeft op 8 september 2009 beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage tegen de afwijzende beschikking van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 8 september 2009. Bij zijn uitspraak van 15 juli 2010 heeft de Rechtbank het beroep van appelland ongegrond verklaard (**productie 1**).

2.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 15 juli 2010. Naar aanleiding van deze uitspraak dient appelland thans hoger beroep in bij uw Afdeling. Appellant meent dat hij procesbelang heeft bij zijn appel. Hij dreigt immers uit Nederland te worden gezet, nu de uitspraak van de Rechtbank negatief is.

GRIEVEN NAAR AANLEIDING VAN DE UITSpraak VAN DE RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE, ZITTINGHOUDENDE TE ZWOLLE D.D. 15 JULI 2010.

In voornoemde uitspraak heeft de Rechtbank ten onrechte het beroep van appellant ongegrond verklaard.

Ter onderbouwing van bovengenoemde uitspraak is de Rechtbank ten onrechte van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat voor de beoordeling van de vraag of er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15c van de Definitierichtlijn niet (langer) moet worden uitgegaan van de situatie in maar van de situatie in heel Zuid- en Centraal Somalië. Gelet hierop heeft de Rechtbank ten onrechte geoordeeld dat appellant zich niet met vrucht kan beroepen op de bescherming die artikel 15c van de Definitierichtlijn biedt.

Als grief merkt appellant het volgende op.

Het is weliswaar zo dat de beoordeling of er sprake is van een uitzonderlijke situatie in beginsel plaatsvindt tegen de achtergrond van een land, of een deel daarvan, doch het is niet uitgesloten dat die beoordeling plaatsvindt tegen een achtergrond van een kleiner deel van een land, zoals een provincie of een stad.

Gelet op het bovenstaande heeft verweerder in casu nagelaten te motiveren waarom de beoordeling van artikel 15c van de Definitierichtlijn niet zou kunnen plaatsvinden tegen de achtergrond van de woonplaats van appellant in het land van herkomst in het bijzonder. Dit had verweerder hoe dan ook moeten doen nu uit het algemeen ambtsbericht van Somalië van maart 2010, maar ook uit andere rapporten volgt dat de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië zeer maar dan ook zeer slecht is.

Gelet op het bovenstaande is de beschikking van verweerder onvoldoende gemotiveerd. De Rechtbank heeft het vorenstaande in de uitspraak miskend.

Volledigheidshalve verwijst appellant met betrekking tot het bovenstaande hierbij naar de uitspraak van 27 juli 2010 van de Rechtbank Assen, 10/13429 Awb.

REDENEN WAAROM appellant zich wendt tot uw Afdeling bestuursrechtspraak met het eerbiedige verzoek de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 15 juli 2010 te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de proceskosten in beide instanties.

Lemmer, 3 augustus 2010

bepaaldelijk gevolmachtigde
Mr B. de Haan